

บทที่ ๖

แสงไฟนวลตาส่องผ่านกระจกทรงครึ่งวงกลมออบไล่แผ่นหลัง กว้างและท่อนแขนซึ่งกำลังโอบกระหวัดรัดรีงร่างกลมกลิ้งของหญิง ผมบลอนดีในอ่างอาบน้ำอ่างเดียวกัน มือบางเคลื่อนไปตามท่อนแขน ล่ำสัน อุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อทรงพลัง นัยน์ตาคมกริบจ้องร่างบางใน อ้อมแขนอย่างเสนาหา ก่อนตัวดิรมฝีปากไปทุกสัดส่วนยวนตา ปลุกเพลิง พิศวาสในกายสาวให้ลุกโชน

เสียงครางดังระงมสลับกับชื่อของคนที่กำลังซุกใช้ไล่ล่าคอระหง ผิงหน้ากับผิวเนื้อเนียนอย่างลุ่มหลง ทว่าเสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นและ ดังยิ่งขึ้นอีกทำให้ใบหน้าหล่อเหลาซึ่งผสมผสานความเป็นตะวันตกและ ตะวันออกเงยขึ้นอย่างหัวเสีย

"อย่ารับนะคะ"

ครามเกือบจะเชื่อคำพูดของคนที่อยู่ใต้ร่าง เพราะแรงพิศวาส ที่เธอจุดขึ้นยังไม่หมดไป

หากโทรศัพท์ที่ตั้งกระหน่ำไม่หยุดทำให้ความมอดทนของเขาลิ้นสุด ลง...ปลายสายคงมีเรื่องด่วน

เขาผละออก ลูกขึ้นพาร่างสูงใหญ่ราวกับรูปสลักเนื้อดีออกจาก
อ่างน้ำ ยกมือเสยผมยวสีน้ำตาลประปร้าลวกๆ ก่อนคว้าโทรศัพท์ติด
ผนังหินอ่อนของห้องน้ำขึ้นรับ

กรอบหน้าบีกบินอันมีคิ้วหนาพาดเฉียงอย่างหงุดหงิดใจคลาย
ออก ไบหน้าคมที่แดงก่ำเพราะฤทธิ์เสนาหาเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นซีด
เผือด หน่วยตากว้างมีหยดน้ำใสร้อนผ่าวคลอขึ้นมาโดยไม่ทันตั้งตัว
หลังได้ยินถ้อยคำจากปลายสาย

ร่างกลมกลิ้งก้าวประชิด จับท่อนแขนอุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
ไว้ เงยหน้ามองร่างสูงใหญ่

"เกิดอะไรขึ้นคะ"

เขาปลดมือที่เกาะแขนออก แล้วส่งเสียงเข้ม "ออกไป"

"แต่ว่าเรายัง..."

"ไปซะ" หากแวตตาของเธอลับถือดี เชื้อมั่นในเสน่ห์อันแพรวพราว
ของตนเอง นิ้วเรียบบางจึงเริ่มป่ายไปตามแผ่นอกกว้างโล่งมาถึง
กล้ามเนื้อแต่ละลอนที่แน่นตึงมือ หากจังหวะที่เงยหน้าขึ้นเพื่อสบ
นัยน์ตาอีกฝ่าย เธอลับเห็นแววโกรธซึ่งในดวงตาคมกริบคู่ นั้น

"ฉันบอกให้ออกไป...ไม่ได้ยินรีง!" ชายหนุ่มตวาดลั่น ซี่มือไป
ที่ประตู

"โง่!...คุณมันโง่ที่สุด"

หญิงสาวกรีดร้อง ก่อนรีบกวาดเสื้อผ้าของตนที่เรียกราดตามพื้น
ขึ้นมากอบไว้กับตัว กระแทกเท้าออกไปอย่างซัดใจ จึงไม่เห็นชายหนุ่ม
ที่ทำเป็นเข้มแข็งทรุดสวลงตรงขอบอ่างน้ำอย่างหมดแรง ปลดปล่อย
น้ำตาร้อนผ่าวลงไหลอาบแก้ม

'ปุ้เสียแล้ว' พ่อบอกว่าปุ้หัวใจวาย 'ปุ้รอเจอแก ถามหาแต่แก
ที่มัวแต่มุดหัวอยู่ในใต้กระโปรงสาว มัวแต่แข่งรถบ๊าบอของแก'

"ปุ้!" เขาส่งเสียงสะอื้นดังลั่นห้องเพื่อว่ามันอาจดังไปถึงคนที่จาก

ไปยังที่ที่ไกลแสนไกล

เขาเติบโตมากับมือของปู่ หากถามถึงความรัก...ปู่คือคนแรกที่
เขานึกถึง หากถามถึงความห่วงใย...ก็ปู่อีกนี่แหละที่ว่างล่าวและตักเตือน

‘แกเพลลาๆ เรื่องผู้หญิงบ้างเหอะ เดี่ยวจะไม่ได้แก่ตาย’ ปู่บ่น
ตอนเขากลับมาจากบาฮามาส แล้วเล่าว่าชายหาดที่โน่นสวยมากพอๆ
กับผู้หญิง

‘ผมเลือกน้าปู่’ ทว่าปู่กลับยิ้มเยาะ

‘ฉันรู้ว่าแกบ้าเฉพาะผู้หญิงที่ทำประโยชน์ให้แกได้ใช่ไหมล่ะ’
ครามยิ้มกว้าง ปู่รู้ทันเขาเสมอ ‘แล้วนี่ไปที่โน่นได้อะไรมาบ้าง’

‘เยอะเลยปู่’ เขาโชว์รูปถ่ายโรงแรมหลายแห่งที่น่าสนใจ แล้ว
วิเคราะห์ออกมาเป็นฉากๆ ให้ปู่ฟังว่าโรงแรมนี้ดีอย่างไร โรงแรมไหน
น่าสนใจตรงไหน มีพื้นที่ตรงไหนรกร้างรอการพัฒนาอีกบ้าง

‘ถ้าบรรดาลูกๆ ฉันได้เท่าครึ่งของแก ฉันคงไม่ต้องปวดหัวว่า
จะยกสมบัติให้ใครดี’ ปู่มีลูกสามคน คนโตคือคณิต คนรองคือคณิต
บิดาของเขา และคนสุดท้ายคือเครือวัลย์

‘แต่พ่อว่าผมดีแต่ใช้เงินละเลงกับเรื่องไร้สาระ ดีแต่แข่งรถ’

ปู่เป็นคนเดียวที่ไม่เคยห้ามเขาเรื่องแข่งรถ ปู่เป็นคนเดียวที่เข้าใจ
และรู้ว่าเขาต้องการอะไร

‘แกแข่งรถแข่งนานอดิเรก แต่จริงๆ แกกำลังหาคอนเนกชั่นอยู่
ใช่ไหมล่ะ’

ปู่พูดถูก คนมางานแข่งรถระดับนานาชาติส่วนใหญ่เป็นมหาเศรษฐี
แล้วการจะดึงความสนใจคนพวกนั้นโดยไม่ต้องผ่านพีอาร์หรือ
บอดี้การ์ดตัวล่ำ หรือแม้แต่เสียเงินให้วุ่นวาย ก็คือการทำตัวให้เป็น
จุดสนใจที่สุด

‘มีอะไรที่ปิดบังปู่ได้บ้างไหม’ ปู่ฟังแล้วหัวเราะ

‘นั่นเป็นปู่แก เห็นแกตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย เอาของไปขายเพื่อน

จนครูใหญ่โทรมาฟ้องฉัน ไม่กล้าลงโทษแก่เพราะฉันเป็นสปอนเซอร์ใหญ่ของโรงเรียน' ครามยิ้มแห้งๆ กอดปุ๊ไว้แน่น

ทุกคนมองว่าเขาทำตัวไร้สาระ เกเร ชอบมีเรื่องกับคนไหนคนนี้มีปุ๊คนเดียวที่รู้และเข้าใจ

'ออกไปใช้ชีวิต โลกใบนี้มันกว้างใหญ่มาก อย่าเสียเวลาอยู่แต่ในบ้านกับคนแก่ใกล้จะลงโลงอย่างฉันเลย ตอนฉันอายุเท่าแก ฉันตะลอนไปมากกว่าแกอีก เพราะฉะนั้นฉันไม่อยากจะเห็นแกตัว เก็บแกไว้อยู่แต่ในบ้าน ออกไปซะ ไปดูโลก ไปใช้ชีวิต...แล้วแกจะไม่เสียใจที่เกิดมาบนโลกนี้'

'แต่ปุ๊อยู่คนเดียวไม่เหงาแย้เหรอ ผมกลับมาอนค้ำกับปุ๊บ่อยๆ ก็ได้ เตียวลุงฉินกับอาเคือจะหาว่าผมดีแต่ตะลอนๆ ไม่เคยดูแลปุ๊เลย'

'ฉันไม่ยกักรู้ว่าเดี๋ยวนี้แกแคร์คำคนอื่นแล้ว'

ชายหนุ่มยิ้มใกล้ 'ก็ไม่เชิงหรือกี่ปุ๊ แต่ฟังมากๆ มันก็รำคาญนะปุ๊'

'พวกเขาจะพูดอะไรก็พูดไป ฉันรู้ว่าแกเป็นยังไงก็พอแล้ว' ปุ๊ลูบศีรษะเขาอย่างเอ็นดู

มีแต่ปุ๊ที่รู้...การออกจากบ้านแต่ละครึ่งกลับมาพร้อมข้อมูลรูปถ่ายและบทวิเคราะห์มูลค่ามหาศาล

ถ้าจะเรียกให้ถูกคือปุ๊ส่งเขาไปเป็นหูเป็นตา ไปท่องโลกกว้างเพื่อเอาข้อมูลและความเปลี่ยนแปลงของโลกภายนอกเหล่านั้นกลับมาเพื่อต่อยอดธุรกิจ และการต่อยอดนั้นบางครั้งแทบจะแลกมาด้วยชีวิต

'นี่หลานนะปุ๊ หัวงหน้อยลิ ที่ที่ส่งไปนี่อันตรายนะเนี่ย' เขาแกล้งบ่นปุ๊หลังได้แผลกลับมาตอนไปเจรจาซื้อขายที่ดินกับผู้ใหญ่มากมาย อิทธิพล

'แกไม่ไปก็ได้ นี่ ฉันเคยห้ามแกที่ไหน'

'ก็อยู่เฉยๆ มันน่าเบื่อนี่ปุ๊ ออกไปทำงานให้ปุ๊มันกว่าเยอะ'

‘แล้วทำบนไปได้’

‘ขอบ่นหน้อยสิปู้ อันตรายจะตาย เสียก็ยังไม่มี ไม่รู้จะอันใคร
งั้นอันปู้แทนแล้วกัน’

‘อันอย่างนี้ แกจะเอาเท่าไร’ ปู้หมายถึงค่านายหน้าที่เขาได้
หลังจากติดต่อซื้อชายที่ดินสำเร็จ

‘ตอนนี้ยังนึกไม่ออกหรอก ต๊ะไว้ก่อนนะปู้’ เขาไม่อยากได้เงิน
ของปู้หรอก เพราะเท่าที่ปู้ให้ความอบอุ่น ให้คำสั่งสอน และดูแลเขา
มาตลอดชีวิตก็มากพอแล้ว

และงานสุดท้ายที่ปู้มอบหมายให้ทำ...

‘ฉันรู้ว่าแกทำได้’ ปู้อวยพร และเป็นคำสุดท้ายที่เราได้คุยกัน
เขาตั้งใจมุนะในการแข่งรถครั้งนี้ เพื่อเอารางวัลและคอนเนกชั่น
กลับไปให้ปู้

ตอนรู้ว่าปู้ล้มพับ เขาบินกลับมาเยี่ยม แต่วันรุ่งขึ้นก็ต้องบินกลับ
ไปแข่ง วันนั้นเขาชนะ แม้เป็นสนามเล็กและลำดับรอง แต่นั่นก็พอแล้ว
สำหรับการเป็นที่รู้จักของคนที่เขาต้องการสานสัมพันธ์ด้วย

ความฉลองความสำเร็จอย่างชะล่าใจ คิดว่าปู้ฟื้นแล้วคงหายดี
เหมือนทุกครั้ง แต่ ‘เวลา’ ไม่ได้มีไว้สำหรับคนแพ้ คนชนะเท่านั้นที่
กุมเวลาได้

ชายหนุ่มเบือนหน้าไปทางโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นอีกครั้ง ขอบตาซ้ำ
บอกถึงความเสียใจที่ตนเองกำลังแบกรับ เขาสูดหายใจเข้าเพื่อขับไล่
ความอ่อนแอให้พ้นไป

‘อย่าเผยจุดอ่อนให้ใครเห็น ถ้าแกคิดจะเป็นนายคน’

ปู้เกลียดคนอ่อนแอ ครามไม่อยากให้ปู้เกลียด จึงไม่เคยอ่อนแอ
ให้ใครเห็น...ยกเว้นปู้!

ครามคว้าโทรศัพท์ติดผนังขึ้นรับเมื่อคุณเสียงให้ปกติได้แล้ว
"ครับพ่อ"

"ฉันจองตัวให้แกแล้ว นายชัลตให้แกกลับตัวน ถ้าจะเปิด
พินัยกรรม ไม่มีแกไม่ได้"

"ครับพ่อ"

"ฉันว่าปู่ให้แกเยอะแ่งๆ ฉันล่ะสะใจ พี่ณิศทำเป็นคุยข่ม ถ้า
พ่อยกสมบัติให้แกหมด พี่ณิศคงอกแตกตาย" พ่อหัวเราะร่า ก่อน
วางสายไปหลังสั่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

หากเสียงหัวเราะของพ่อยังดังก้องในโสตประสาท แม่พินินัย
ลูกของปู่ทุกคนแทบจะอยู่กับคนละชั่วแต่อย่างเดียวกับที่ปรารถนาเหมือน
กัน...สมบัติของปู่!

ทางเดินเข้าศาลาวัดชนบทข้างด้วยแก้อี่เรียงเป็นแถวยาว เว้น
พื้นที่ด้านหน้าไว้สำหรับเคารพศพ เลยไปนิดด้านหลังเป็นที่ตั้งโลงศพ
เสียงพูดคุ้ยดังหึ่งราวกับผึ้งแตกรัง กระทั่งชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุด
สูทสีดำก้าวเข้าสู่ลาน เสียงพูดคุ้ยจึงเงียบลง สายตาทั้งหมดจับจ้อง
หลานชายคนโปรดของผู้นอนสงบนิ่งในโลงศพจลุลวดลายงดงาม

ดวงตาคมกริบมองตรง ใบหน้าของเขาเรียบเฉยจนแลดูกระด้าง
ครามหยุดยืนหน้ารูปของปู่ครู่หนึ่งก่อนนั่งชันเข้าไหว้ปู่จนเสร็จสิ้น
พิธีการ แล้วจึงเดินอ้อมมาทางด้านหลังซึ่งมีโลงศพสีขาวเนื้อดีเกาะสลัก
ด้วยลวดลายสวยงามตั้งอยู่ เขาวางมือบนโลงละม้ายบอกถึงการกลับ
มา ชายหนุ่มก้มก่อนสะอื้นลงคอบอย่างเสียดใจไม่ได้ น้ำตาที่ทำท่าจะไหล
ออกมาก็ต้องกลั๊กลื่นผืนเก็บไว้ไม่ให้ใครเห็น

ครู่หนึ่งร่างสูงใหญ่จึงหันมา เขยิบดบ่ากว้างให้ตั้งตรง ไม่ให้
ความอ่อนแอเข้าจับจ้อง ผู้คนมากมายนั่งมองตรงมา ริมฝีปากเหล่านั้น
กระซิบกระซาบบางอย่างซึ่งคงไม่พ้นเรื่องหลานชายคนโปรดที่กลับมา
ไม่ทันดูใจ

ใครอยากคิดอยากพูดอะไรก็ตามสบาย ครามไม่สนใจ เขามอง

รูปของปู่อีกครั้ง ในกรอบรูปมีภาพครึ่งตัวของปู่ แต่งกายด้วยเสื้อโปโล
ง่ายๆ ใบหน้ายิ้มเป็นสุข แต่หากนำภาพจริงมาประกอบจะพบว่าใน
รูปถ่ายใบนั้น ช่างๆ กันมีเด็กชายตัวเล็กยืนยิ้มกว้างอยู่โดยมีมือของ
ปู่วางบนศีรษะ

ปู่ชอบภาพนี้มากและสั่งตอนล้มป่วยว่ารูปนี้คือรูปที่ใช้ในวันสุดท้าย
ของตน คิดแล้วก็สะท้อนในหัวอก รู้สึกอ้างว้างขึ้นมาจับใจเหมือนยืน
อยู่ตัวคนเดียวบนโลกนี้ ไม่สิ...เขาหันมองเจ้าของมือบางที่สอดเข้ามา
กุมกระชับ เห็นน้องสาวต่างมารดายืนยิ้มให้ ไม่มีคำใดหลุดจากปาก
ของเธอ มีเพียงกระแสความอบอุ่นส่งผ่านจากมือน้องสาวสู่พี่ชาย

คณางค์รู้ว่าความรักและผูกพันกับปู่มาก การสูญเสียท่านไปอย่าง
กะทันหันย่อมสร้างความสะเทือนใจให้พี่ชายอย่างไม่อาจประเมินได้

"เพิ่งมาถึงรีંગแก" ครามหันมองต้นเสียง ผู้ชายร่างสันทัดยืน
วางมาดเย่อหยิ่ง หากเมื่อยืนใกล้กันร่างนั้นดูเล็กไปถนัดตาเมื่อเทียบกับ
ความสูงร้อยแปดสิบกว่าของชายหนุ่มลูกครึ่ง

"พี่ณินก็เพิ่งมาถึงไม่ใช่หรอคะ" คณางค์ได้แทน

"แต่อย่างน้อยฉันก็มาก่อนพี่แกแล้วกัน" คณินแก้ตัว "แล้ว
อีกอย่างปู่ไม่ได้เรียกหาฉันก่อนตายนี้ ท่านเรียกหาแก แต่ไม่รู้แกไป
กกผู้หญิงอยู่ที่ไหน"

ถ้อยคำนั้นบาดลึกตัดชั่วหัวใจ เขาผิดมหันต์ที่ชะล่าใจ ถ้าเขา
รีบกลับ ปู่อาจยังไม่ไปไหน ตราบาปนี้ไม่มีวันลบเลือนไปได้ตราบ
จนวันตาย

"ไปกันเถอะพี่ อย่าไปฟังคำคนแบบนี้เลย" คณางค์กระชับมือ
พี่ชาย ดึงให้มาทางเก้าอี้ฝั่งบิดา

ครามยกมือไหว้ทักทายคนรู้จักครู่หนึ่งก่อนนั่งลงช้าๆ ทอดสายตา
มองภาพปู่ ใบหน้าคมเรียบเฉยจนแลดูเย็นชา ปกติดวงตาคมกริบคู่นี้
มักเจอความเด็ดขาดและเชื่อมั่นในตัวเองสูง แต่เวลานี้กลับทอแสง

อ่อน ขอบตาร้อนผ่าว หยดน้ำใสที่เอ่อคลออยู่ในหน่วยตารอเวลาเผย
ตัว หากชายหนุ่มกลับไม่เปิดโอกาสให้ใครได้เห็นความอ่อนแอ...ปู่ไม่
ชอบคนอ่อนแอ และเขาจะไม่มีวันทำให้ปู่ผิดหวังอีกแล้ว!

ห้องอาหารเช้าของโรงแรมถวิลหวังตั้งอยู่ในตัวโรงแรม หากใกล้
พอเห็นหาดทรายขาวสะอาดตาและน้ำทะเลสีฟ้าใสได้ในเวลาเช้า โตะ
สีเขียวยาวเรียงเป็นระเบียบภายใต้หลังคาสีเลือดหมู ต้นก้ามปูแผ่กิ่งก้าน
ทอดยาวเลื้อยไปบนหลังคา ก่อนหึ่งตัวลงมาปกคลุมแสงอาทิตย์ยามเช้า
ที่ส่องตรงมาถึงห้องอาหาร

หญิงสาวร่างเพรียวบางเดินผ่านทางเข้ามาแวะทักทายพนักงาน
เสิร์ฟที่กำลังจัดวางไข่ดาวลงในถาดสำหรับอาหารเช้าแบบบุฟเฟต์ ก่อน
จะเดินมาทักทายแขกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

"หลับสบายมากเลยจ๊ะ อาหารก็อร่อยเหมือนเดิม"

หญิงสูงวัยคนหนึ่งทอดตามองบรรยากาศอันร่มรื่นที่ไม่ได้ต่าง
ไปจากเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนที่ตนเคยมาพัก

"คนนี่หนูตรีโง่ละลูก เมื่อก่อนตอนลูกยังเล็ก ตอนมาพักที่นี่ก็เคย
ไปวิ่งเล่นด้วยกัน" ชายหนุ่มหัวใจสีม่วงพยักหน้ายิ้มให้

"สวัสดิชะ โรงแรมเหมือนเดิมเลยนะแทบจะไม่แก้ไขอะไรเลย"

ตรีชวาไม่แน่ใจว่าคนพูดกำลังตำหนิหรือกำลังฟุ้งฝันถึงอดีตกัน
แน่ จึงได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ก่อนขอตัว หากเสียงที่ยังดังไล่หลังพอเป็น
เสียงกระซิบกระซาบก็แว่วเข้ามาจนได้

"บอกแม่แล้วว่าพักที่อื่นก็ไม่ยอม เก้าก็เก้า โทรมก็โทรม แอร์
ก็เย็นบ้างไม่เย็นบ้าง ดืออยู่อย่างเดียวก็อาหารนี่แหละ แล้วก็ไม่ใช่ถูกๆ
นะแม่ เทียบกับโรงแรมเปิดใหม่แถวนี้ ห่างกันไม่ถึงพัน ชูดเลือด
ชูดเนื้อชัดๆ"

"แฮม ก็ที่ตรงนี้เห็นวิวสวยสุดแล้ว หาดทรายกว้าง ทะเลใส

ขนาดนี้"

"ก็ดีแค่ตรงนี้แหละแม่ อย่างอื่นนะ...เฮ้อ ไม่อยากจะพูด"

ตรีชวามหันม่านกับถ้อยคำไล่หลัง หากพยายามฝืนซึ่งปาดั้งตรง
ทักทายแขกโต๊ะอื่นๆ ที่เห็นหน้าค่าตากันมานาน

"สวัสดิ์จะหนูตรี ป้าเพิ่งกลับจากอเมริกา มาถึงก็คิดถึงที่นี่ เลย
ต้องให้ลูกสาวพามา" หญิงวัยกลางคนยิ้มร่า พลังแนะนำลูกสาวของ
ตนซึ่งน่าจะอายุราวสามสิบเห็นจะได้

"เห็นกันแต่เล็กๆ ตอนนี่หนูตรีโตเป็นสาวแล้ว สวยจนจำแทบ
ไม่ได้" ตรีชวามั่นขึ้นมือน "ป้าได้ข่าวว่าคุณสุดถวิลกับคุณหวังชัยเพิ่ง
เสียเมื่อต้นปี ป้าเสียใจด้วยนะจ๊ะ ไม่น่าเลย เห็นกันอยู่หลังๆ หนูตรี
เลยต้องเห็น้อยคนเดียวเลย"

สีหน้าของตรีชวาสดลลงยามนึกถึงบิดากับมารดาซึ่งประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตเมื่อต้นปี เธอเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี ยัง
ไม่ทันรับปริญญาเลย ทำนทั้งสองก็มาจากไปเสียก่อน ในฐานะลูกสาว
เพียงคนเดียวตรีชวาจึงต้องรับภาระดูแลโรงแรมถวิลหวังแทนคนทั้งคู่
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

"เมื่อก่อนหยุดที่ไรก็ต้องจองที่นี้ จองล่วงหน้าเป็นเดือนๆ เลยนะ
เดี๋ยวนี้สบายหน่อย จองปุ๊บได้ปั๊บ" หญิงคนดังกล่าวยังเล่าเจ้อยแจ้วโดย
ไม่ทันคิดว่าคำพูดของตนนั้นกระทบกระเทือนหัวใจคนฟังเพียงใด

รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของตรีชวาเสียแล้ว เหลือไว้แต่ความ
เคร่งเครียด เธอเป็นมือใหม่มากสำหรับการดูแลโรงแรม แม้จบด้าน
บริหารธุรกิจ และคอยช่วยงานพ่อกับแม่ทุกปิดเทอม แต่ก็ไม่เคยลง
ลึกในรายละเอียดของการบริหารและดูแลค่าใช้จ่ายซึ่งมีหนักอึ้งในใหญ่
รอกการสะสาง พ่อกับแม่ไม่เคยบอก ปล่อยให้เธอมีความสุขกับชีวิต
วัยรุ่น หากความสุขนั้นกลับพังทลายลงทันทีที่พวกท่านเสียชีวิตและ
ตนรับหน้าที่สานต่อความฝันของพ่อแม่

"พูดแล้วก็คิดถึงบรรยากาศเก่าๆ เมื่อก่อนนะตรงโน้นละคนนั่งกันเต็ม เวลามาที่ไร่ไม่เคยได้นั่งหอรอก เดี่ยวนี้ไม่ต้องรอ อยากนั่งตรงไหนก็นั่งได้เลย"

"แม่!" ลูกสาวของหญิงวัยกลางคนสะกิดผู้เป็นมารดา เธอจึงค่อยเห็นรอยยิ้มแห้งๆ ของหญิงสาวเพรียวบางและริบขอโทษขอโทษ

"อย่าถือคนแก่เลยนะจ๊ะ แก่แล้วก็คิดแต่เรื่องเก่าๆ นั้นแหละ แต่อาหารที่นี่เด็ดสะระตี่เหมือนเดิมนะ เด็ดขาดจริงๆ กินที่ไหนก็ไม่เหมือนที่นี่"

ห้องอาหารสุดถวิลเป็นที่พึงเดียวที่สามารถดึงดูดลูกค้าขาจรและขาประจำ รายได้จากห้องอาหารหากเทียบกับยอดจองห้องพักแล้วเรียกว่าทั้งกันไม่เห็นฝุ่น ใครๆ ก็ต้องอยากพักโรงแรมใหม่ มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันอยู่แล้ว ตรีชวาโทษใครไม่ได้ ของใหม่มา... ของเก่าก็ต้องลาโรงไปเป็นเรื่องธรรมดา

"แล้วนี่หนูทานอะไรยังจ๊ะ ป้าเห็นยุ่งแต่เช้า"

"เรียบร้อยแล้วค่ะ หนูขอตัวไปพักผ่อนที่โต๊ะอื่นก่อนนะคะ"

ตรีชวาผลจากลูกค้า เดินออกจากห้องอาหารได้ไม่ไกล ก็พบกับแขกประจำของโรงแรม

"กำหนดเปรี๊ยะมาแต่เช้าเลยนะคะ" ตรีชวาทักพลางยกมือไหว้

ชายเจ้าของผมสีดอกเลา ไว้หนวดแหลมที่มุมปากรับไหว้ยิ้มๆ

"ก็ว่าจะมาฝากห้องฝีมือแม่ยมเขานะ" ตรีชวาผายมือเชื้อเชิญให้ผู้มีอิทธิพลแห่งเกาะลาวัลย์เข้าไปในห้องอาหารซึ่งมีโพลมเป็นแม่ครัวเอก "แล้วหนูตรีละทานข้าวรึยัง"

"ตรีทานแล้วค่ะ" หญิงสาวยิ้มให้เรียบๆ "ตรีขอตัวก่อนนะคะ ยังมีงานค้างในออฟฟิศนะคะ"

ตรีชวาไม่รอให้กำหนดรับคำก็เร่งฝีเท้าเดินห่างออกไป

กำหนดเปรี๊ยะเก่งเรื่องสร้างความอึดอัดให้คน โดยเฉพาะคนที่

อ่อนแอกว่าอย่างเธอ ตรีชวาอายุยังน้อยและต้องประสบการณั้หนักเมื่อต้องมารับหน้าที่ดูแลโรงแรมเก่าแก่บนทำเลผืนงามที่ใครๆ ล้วนหมายปอง

ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนที่พ่อกับแม่ยังอยู่ กำหนดไม่ได้แวะเวียนมาบ่อยแบบนี้ พ่อเคยพูดถึงกำหนดเป็รื่องซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ้ดูแลเกาะนี้มานานว่า

‘อย่าไว้ใจเซียวนะหนูตรี’

หลังพ่อกับแม่เสียชีวิตหวังยิ่งกลายเป็นสมรภูมิจันร้อนระอุสำหรับนายหน้าและนักค้าที่ดินซึ่งต้องการที่ดินผืนงาม ติดหาดทรายขาวสะอาดตาและน้ำทะเลสีฟ้าใส ทุกคนพร้อมจะยื่นข้อเสนออันมีอาจประเมินค่าได้มาให้

หากตรีชวาคว้าไว้ เธอจะสบายไปอีกหลายสิบปี แต่เธอไม่อาจตัดช่องน้อยแต่พอตัว ทั้งโรงแรมแห่งนี้ไปสบายเพียงคนเดียว คนงานอีกหลายสิบชีวิตจะทำเช่นไร พวกเขาอายุร่วมห้าสิบขึ้นทุกคน หากเธอขายที่นี้ แล้วพนักงานสูงวัยเหล่านั้นจะอยู่อย่างไร ตรีชวารู้ว่าพนักงานหลายคนหัวน้ใจเด็กไร้ประสบการณ์และไม่ม่ั่นใจในความม่ั่นคงที่เคยได้รับ เธอรู้...เพราะเธอเองก็ม่ั่นใจในตัวเองเลย

ตรีชวาเรียนจบมาด้วยเกรดกลางๆ จากมหาวิทยาลัยเอกชน ไม่มีความสามารถโดดเด่นใดๆ มีเพียง ‘ถวิลหวัง’ สมบัติชิ้นสุดท้ายของพ่อแม่ที่ทิ้งไว้ให้

หญิงสาวมองโรงแรมที่อายุอานามร่วมๆ สามสิบปีด้วยความสะท้อใจ ความเก่าและทรุดโทรมเป็นสิ่งที่โรงแรมอายุสามสิบปีขึ้นไปต้องพบเจอ ตรีชวอยากปรับปรุงโรงแรมให้สวยงามน่ามองเหมือนเครือโรงแรมใหม่ๆ ที่ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด แต่หน้ึมหาศาลจากการกู้เงินขยายโรงแรมของบิดาและผลประกอบการที่นับวันจะทรุดฮวบลงทำให้เธอไม่อาจทำได้อย่างใจคิด แต่ประคองตัวให้รอดไปเดือนต่อเดือน

ยังยากเย็น

หากเธอยังอดทน ยังมีความหวัง รอให้เตชินท์ น้องชายคนเล็ก
เรียนจบกลับมาจากอเมริกา อีกแค่ปีเดียวเท่านั้น ภาระที่เธอแบกไว้
คงมีคนมาแบ่งเบา

บทที่ 2

หลังงานฌาปนกิจของปู่จบลงด้วยความเรียบร้อยตามความประสงค์ของผู้ตาย งานเปิดพินัยกรรมก็ถูกจัดขึ้นในคฤหาสน์หลังงามบนพื้นที่ห้าไร่ในตอนสายของวันรุ่งขึ้น

ครามลงจากรถสปอร์ตคันงามที่ปู่มอบให้ตอบแทนที่สามารถเจรจาซื้อที่ดินผืนงามให้ปู่ได้เมื่อหลายปีก่อน เสียหายที่ไม่มีใครรู้และเขาไม่คิดจะบอกใคร

‘มันคงอ่อนไหวพอซื้อให้ละสิ’

‘ปู่ไม่เห็นให้ผมบ้างเลย’

เขาชินกับถ้อยคำนิทาและกระแหนะกระแหนะจากลูกหลานของปู่ ครามไม่สนใจและไม่คิดยกตำแหน่ง ‘หลานรัก’ ให้ใคร การเป็นที่รักของคนที่เกี่ยวข้องมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่เรื่องที่ต้องแบ่งปันใคร

ปู่มีลูกหลานไม่น้อย แต่ละคนมีบุคลิกที่แตกต่างกัน ทว่าสิ่งเดียวที่เหมือนกันคือกระหายในทรัพย์สมบัติ ครามรับรู้เรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก ทุกครั้งที่มางานแซยิดประจำปีที่บ้านปู่ บทสนทนาที่เขาได้ยินจนชินหูคือเรื่องสมบัติและเงินทอง ทุกคนพยายามหาวิธีกอบโกย แต่เกียจคร้าน

ในการสร้างมันด้วยมือของตนเอง

‘ปิ่นให้หนูไปซั่มเมอร์นะพ่อ’ ลูกสาวของคณิศซึ่งเป็นลูกชาย
คนโตของปู่อ่อนเสียงหวาน

‘แกก็ไปขอปู่เองแล้วกัน อย่ามายุ่งกับเงินฉัน อ่อนดีๆ ยังไงปู่
ก็ใจอ่อน’

‘รุ่นนี้ออกใหม่เลยพ่อ เครื่องแรงมาก’ คณินลูกชายคนโตของ
คณิศก็ไม่น้อยหน้าผู้เป็นน้องสาว

‘คันเก่ายังมี แกจะซื้อใหม่ทำไม’

‘โธ่พ่อ เพื่อนๆ ผมมันถอยมาทั้งนั้น พ่อคิดดูถ้าผมไม่ถอยมา
พวกมันจะคิดว่าพวกเราจน เผลอๆ จะลามไปถึงพ่อว่าไม่มีปัญญา
ซื้อด้วยนะ พ่อเป็นพี่คนโตต้องมีสิทธิ์ในเงินปู่มากกว่าพี่น้องคนอื่นสิ
ที่ไอ้ครามยังได้โน่นได้นี่สารพัด ผมเป็นหลานคนโต ปู่ไม่เคยให้อะไร
เป็นชิ้นเป็นอันเลย’

คณิศลูบลูกคาง ทำหน้าครุ่นคิด ‘ที่แกพูดมาก็ถูก’

‘ใหม่ละพ่อ ถ้าพ่อไม่ขอตอนนี้ เตี่ยวอาเครื่องกับอาเถศมาขอ
เผลอๆ เหลือไม่ถึงพ่อพอดี’

‘เออ แกก็พูดมีเหตุผล ฉันกำลังอยากได้เรือยอซต์ลำใหม่พอดี’
‘เรือวัลย์ก็ไม่น่าเรื่องสามี่ต้องการเลื่อนตำแหน่ง เธอต้องวิ่งไร้
มาขอเงินบิดาเพิ่มทุกครั้งที่มีการโยกย้ายตำแหน่ง ยิ่งสูงยิ่งแพง เธอ
ว่าอย่างนั้น’

‘เงินนี่ถึงยังไงพ่อก็ต้องให้เรือสักวันหนึ่ง ให้ตอนนี้กับตอนตาย
ไปแล้วต่างกันตรงไหน’

ครามเห็นปู่ถอนหายใจ คณศซึ่งเป็นพ่อของครามไม่ชอบใจนัก
จึงรีบห้าม

‘พ่ออย่าไปให้นะ เตี่ยวปีหน้ายายเรือก็มาขอเงินอีก’

‘แล้วพี่ดีกว่าฉันนี่แหละ พี่เถศก็มาขอเงินพ่อเหมือนกัน ฉันรู้’

นะว่าพีหมดไปกับเหล้ากับบ่อนมากี่ที่แล้ว' เครือวัลย์เหยียดริมฝีปาก
หยัน 'เจ้าครามก็เหมือนกัน ดีแต่เกเรไปวันๆ เรียนก็ไม่เรียน'

'แกสองคนหุบปากได้แล้ว'

ทุกครั้งที่ใครลามาปามหลานรักให้ปู่ได้ยิน ปู่จะออกโรงปกป้อง
เสมอ ครามไม่ยอมทำให้ปู่ทำอย่างนั้น เพราะไม่ยอมให้ตนเองต้อง
โดนบรรดาญาติๆ เกลียดไปมากกว่านี้

ครามไม่เคยกลัวคำนิทา กลับมองเป็นเรื่องไร้สาระด้วยซ้ำไป
ชีวิตที่เติบโตอย่างอิสระทำให้เขาไม่แยแสกับคำนิทาว่าร้าย เพราะ
เขารักและภูมิใจในตนเองมากเกินกว่าจะแคร์คำคนที่มมีชีวิตอยู่ในโลก
แคบๆ

'แค่ปู่รู้ว่าผมเป็นไงก็พอแล้ว'

ปู่ไม่ตอบรับ แต่ไม่มีใครนิทาครามให้ปู่ฟังอีก ทุกคนกลัว
สูญเสียคะแนนนิยม และอาจลามไปถึงการสูญทรัพย์ที่ตนควรจะได้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)